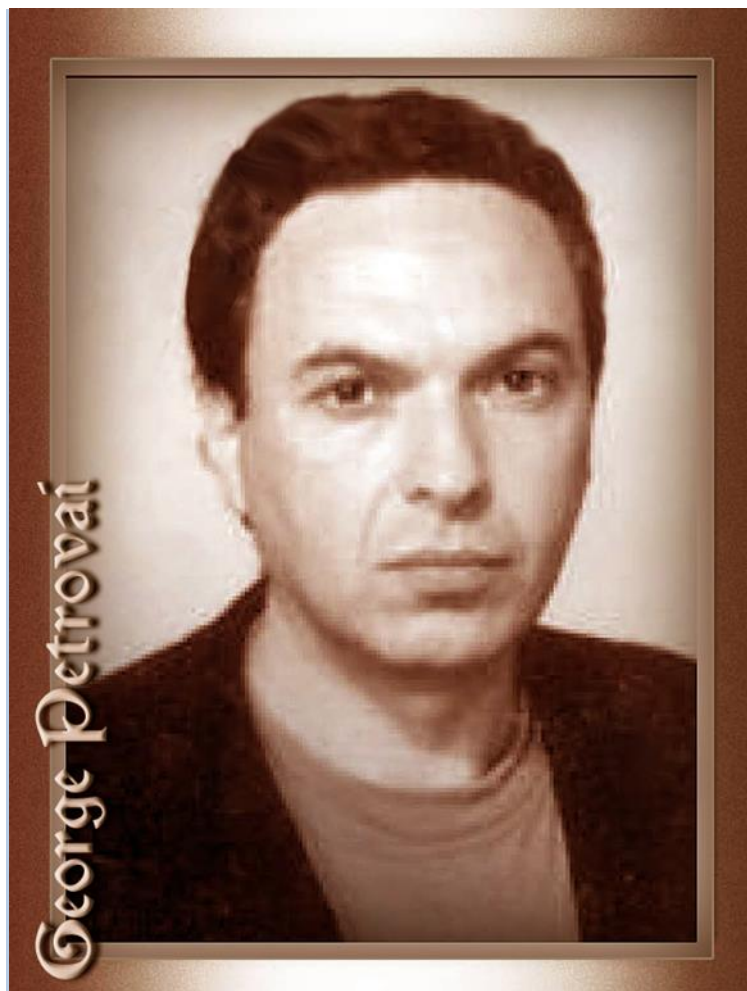

JOCURI DE CULISE

George PETROVAI

Anul 2024 va fi – prin prelungirea războaielor din Ucraina și Orientul Mijlociu – nu numai crucial pentru europeni, nord-americani și multe seminții asiatice, ci și un an al alegerilor cu pretenții democratice în Statele Unite, Federația Rusă și România (posibil și pe alte meleaguri, situate la distanță de sforăriile internaționale și de imediatul interes informațional al nostru). Sintagma „pretenții democratice” nu urmărește să pună semnul de egalitate între dictatoriala parodie a alegerilor kremliniste (după modelul coreano-chinezesc, toți adversarii incomozi ai Putinosului au fost sau urmează să fie scoși din luptă, mai înainte de data fixată pentru mascarada națională) și aparența democratică din Statele Unite. De ce „aparență democratică”? Pentru că în în acest fief al „democrației” planetare, o „democrație” înrobitea colosului american și intereselor sale politico-strategice, nu sutele de milioane de alegători desemnează noul chiriaș la Casa Albă, ci – funcție de interesele globaliștilor sionisto-oligarhici – el, peste capul și votul vulgului, va fi declarat președinte (deseori cu mult înainte de terminarea numărării tuturor opțiunilor cetățenești) de către supravotul majoritar (sic!) al zecilor de electori.

Exact ce se întâmplă și în penibila (ne)democrație a Uniunii Europene (UE). În față este Parlamentul European, care nu poate să adopte legi fără acordul prealabil al Comisiei Europene; cei circa 50.000 de mâncători de rahat care formează această monstruoasă Comisie, inclusiv președintele, nu sunt aleși, ci cu toții sunt numiți în funcții și cu toții beneficiază de lefuri și drepturi mai consistente decât ale găunoșilor și păgubitorilor europarlamentari (fiecare din cei 27 de membri UE are dreptul, proporțional cu populația, la un anumit număr de euroaleși, pe care statul este obligat să-i plătească regește, chit că mulți dintre acești profitori pledează și votează împotriva intereselor naționale). Iar în spatele fațadei „democratice” și a Comisiei, stau – nevăzute și atotputernice – trusturile farmaceutice și petrochimice, ale căror recomandări (făcute comisarilor europeni în culise), devin de îndată obligatorii pentru întreaga Uniune, mai obligatorii (!) decât actele emise de inutilii europarlamentari în aceste condiții organizatorico-funcționale.

Păi cum naiba să fie democratic acest conglomerat supranațional, când arhitectul lui a fost Walter Hallstein, proeminent avocat al regimului nazist și apoi, vreme de 10 ani (1958-1967), președintele Comisiei UE, numit în această funcție („primul rege al Europei moderne”) și răsplătit în consecință, inclusiv cu un castel bruxellez, de către „acționarii politici ai Cartelului petrolului și medicamentelor”?!

Ce să mai vorbim despre jenantele alegeri demo(no)cratice din România postdecembristă, când este răsștiut că minciuna, ipocrizia și fraudă politrucilor, îndeosebi ale ălor de la butoanele puterii, fac casă bună cu naivitatea (posibil prostia) acelor alegători, care cred și susțin cu înverșunare că votul este mai tare ca glonțul (orb, adaug eu) și că numai prezența masivă la urne poate să schimbe în bine dezastruoasa stare de lucruri din această țară (încă) bogată nu doar în oameni valoroși și sistematic ignorați/marginalizați de calpele autorități postdecembriste, ci și în inestimabile resurse naturale (ale

solului și subsolului), pe care nevrednicii cu puteri decizionale fie le înstrăinează (milioane de români s-au stabilit în străinătate), fie le vând sau le închiriază pe bani de nimic tâlharilor interni și externi, spre paguba întregului popor și uriașul profit al trădătorilor.

Chiar este necesară prezența masivă la urne? Păi în fatidica Duminică a Orbului din 1990, mulți dintre „democrații” de astăzi au stat ore în șir la rând ca să-l voteze pe Ion Iliescu cu neverosimilul procent de 85%, evident, în dauna „occidentalilor” Radu Câmpeanu și Ion Rațiu, care - spre deosebire de onctuosul bolșevic și moscovit Ion Ilici - n-au stat în țară ca, alături de cei mulți și duși cu pluta, să înfulece salam cu soia (rețeta patriotismului nerod și hedonist), chit că la acea vreme soia era nemodificată genetic, deci necancerigenă.

În plus, aproape toți ăștia n-au lipsit de la niciun vot în cele peste trei decenii de postdecembrism (mă rog, cu inerentele și total ne semnificative schimbări de macaz politico-afectiv: iliescieni, feseniști, pesediști, țărăniști, liberali, udemerști, băsescieni, pedeliști, iohannieni, aldiști, useriști etc.), pentru ca rezultatele acestor lamentabile străduințe cetățenești să se concretizeze în următoarele „realizări”:

1) România este pe ultimul loc în UE la absolut toți indicatorii care reflectă nivelul general de trai, instruire, educație și sănătate, excepțiile contribuind la întărirea regulii;

2) Întreaga economie (industrie, agricultură, transporturi, cercetare) a fost temeinic pusă pe butuci de absolut toți cârmuitorii postdecembriști, doar câteva localități bine gospodărite (Oradea, Cluj, Arad, Timișoara, comuna Ciugud) abătându-se de la cutuma postdecembristă;

3) Ființa noastră națională este grav afectată de expatrierea a peste cinci milioane dintre fiii ei (procesul continuă, îndeosebi în rândul tinerilor înzestrați, chiar dacă pe ici-pe colo se înregistrează timide repatrieri);

4) Execrabilă guvernată, țara a acumulat imensa datorie externă de peste 150 miliarde euro.

Iată ce zestre le lăsăm noi, prima generație de postcomuniști, urmașilor noștri prost instruiți (peste 70% dintre cursanți sunt analfabeți funcționali) și nedispuși să înfrunte anumite lipsuri, necum să se jertfească pentru țară sau pentru un scop social înalt!

Și când te gândești că neșcolatul Nicolae Ceaușescu a strâns cureaua națională pentru achitarea unei datorii externe de vreo 16-17 miliarde dolari, deși țara avea la acea vreme un apreciabil potențial economic (de pildă, capacitatea transportului nostru maritim și fluvial se situa pe locul patru în lume!), bașca miliardele din creanțe, neîncasate la timp de la mai multe țări arabe și africane.

Unde mai punem faptul că rezultatul referendumului din 2009 n-a fost pus în practică în aproape 15 ani, că la alegerile din anul 2020, în Sectorul I al Capitalei s-au furat voturile cu sacii (deși există înregistrări, a plătit cineva pentru această megaticăloșie?) și că la noi este în floare atât fraudă electorală fățișă (voturi falsificate), cât și cea nițel subtilă (numărarea voturilor à la Pristanda, liste pe care continuă să „voteze” o droaie de morți). De unde lesne se deduce cât de actuală este pe meleagurile noastre cinica spusă a lui Stalin: Nu contează câți cetățeni votează, contează cine numără voturile!

Mai poate să creadă cineva că alegerile din 2024 (cinci rânduri, căci prezidențialele se desfășoară în două tururi) vor îmbunătăți starea României și a grosului românilor? Eu unul nu cred în ruptul capului. De ce? Deoarece nu-i cu cine, chiar dacă actuala coaliție (rotativă), în urma ordinului primit de la UE de-a limita expansiunea auriștilor și șoșocilor (altfel spus de-a le „tăia macaroana politică”), intenționează să unească europarlamentarele cu localele din punct de vedere legal. Asta ca asta, dar se zvonește pe internet (și nu numai) că deja s-a împărțit viitorul ciolan al puterii: liberalilor le revine președinția (mai ales în varianta că Iohannis își dă demisia pentru o funcție în UE sau NATO, locul lui fiind automat ocupat de exghinărarul plagiator), iar pesediștii vor deține majoritatea parlamentară și puterea executivă.

Dacă astea sunt aranjamentele de culise (în mod cert cu încuviințarea sforarilor din axa Bruxelles-Washington și cu totală implicare a serviciilor secrete), ce importanță mai are câți cetățeni români se vor prezenta la urne și unde vor pune ei ștampila?
